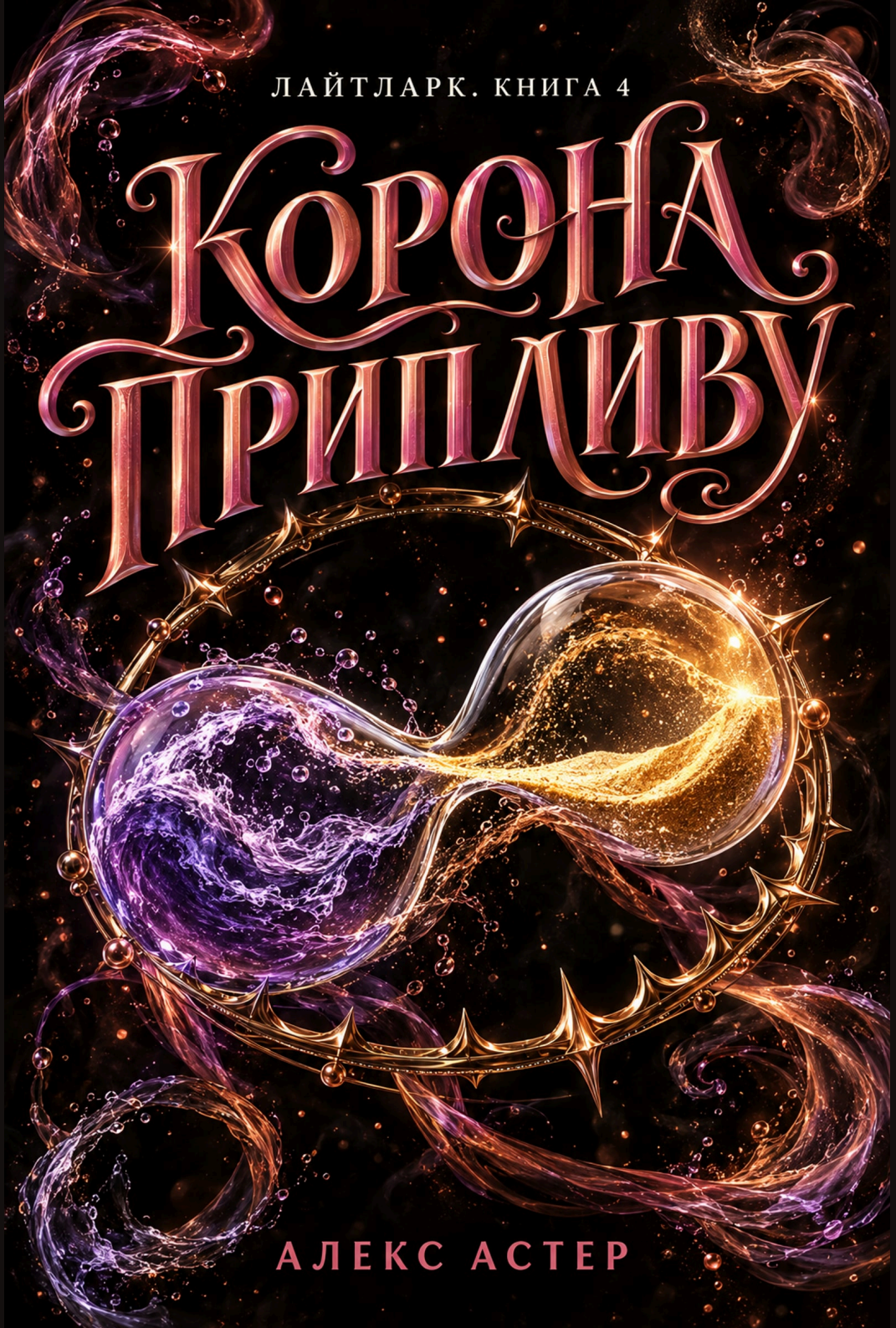
ЛАЙТЛАРК. КНИГА 4

Корона Прилива

АЛЕКС АСТЕР

АЛЕКС АСТЕР

Корона припливу

Crowntide

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Crowntide, Alex Aster.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Оро

Оро Рей ніколи не думав, що побачить, як плаче Ґрім Мальвер, демон-правитель Нічної Тіні.

Але Оро дивився, як сльози котилися обличчям Ґріма, поки той не зводив очей з обвугленого центру лабіринту. Між пальцями він тримав рештки пера, єдиний знак того, що вона взагалі тут була. Цей знак і величезна пантера, яка ревла й дерла кігтями землю там, де вона зникла.

Айла. Вона не могла просто зникнути. Не могла задумати таке за їхніми спинами.

Але Оро знав її. *Він її знав*. Він мав передбачити, що вона спробує якось пожертвувати собою, аби врятувати їх усіх від руйнації, яку несла Ларк Краун.

Ніщо в цьому світі не могло вбити Ларк, прародительку Айли, тож Айла знайшла спосіб урятувати їхній світ від її гніву: відчинила цей таємний портал і перенеслася в зовсім інше володіння. У те місце, звідки походили Ларк та двоє інших засновників Лайтларку.

Оро лишалося сподіватися, що в тому іншому світі Айла зможе вбити Ларк, але певності він не мав. Він навіть не міг змусити себе зрушити з місця, ні тоді, коли Лінкс знову підняв голову й заревів так, що задрижала земля, ні тоді, коли Ґрім упав на коліна.

Вони сиділи в гнітючій тиші й чекали, наче Айла могла повернутися.

Коли вона не повернулася, після, здавалося, кількох годин, Ґрім повільно звівся на ноги. Судомно вдихнув.

І зацідив Оро просто в щелепу.

Від сили удару Оро заточився назад. За інших обставин він легко ухилився б, якби вся снага не покинула його під вагою цього нищівного горя і якби він уже не був поранений.

Але вдруге він такого не допустить. Ґрім знову кинувся на нього, та Оро в останню мить ступив убік і сам загилив Ґрімові кулаком у щелепу, так що Нічний похитнувся.

— Припини, — гаркнув Оро. — Ти...

Ґрім, звісно ж, не припинив. Він збив Оро з ніг, вибивши з його легень повітря, і вони покотилися в пилюці, обмінюючись ударами, аж поки Оро не почав спльовувати кров. Користуватися силою в лабіринті вони не могли, тож борсалися на землі клубком рук і ніг, доки Оро нарешті не подумав: *До біса все це*, і не випустив на волю всю свою стримувану лють. Вона вилилася в удар ногою Ґрімові під ребра, що влучив із приємним хрускотом. У те, як він гепнув Ґріма головою об землю. У те, як молотив Ґріма по обличчю, знову і знову, доки Ґрім не скинув його із себе.

Нічний метнувся вперед і вгатив Оро просто в ніс, аж той гидко хруснув. *Покидьок*. Оро відчув металевий присмак власної крові.

Ґрім ще не закінчив. Схоже, стримуватися йому набридло. Миттю лезо Ґріма опинилося в Оро біля горла.

Оро завмер, метал холодив шкіру, серце калатало. Ґрім був просто перед ним, очі звужені. Якимось чином вони здавалися водночас переповненими почуттями і порожніми, наче з нього вирвали частину душі. Оро пронизала паніка. Без Айли поруч невже Ґрім цього разу справді його вб'є?

Лінкс рвонувся вперед, вишкіривши зуби. Але, здавалося, звір вагався, чи втручатися. Він був пов'язаний з Айлою. Він не зробив би нічого, що могло б їй зашкодити.

А її серце було розірване між ними двома.

Пантера загарчала, але Ґрім не опустив клинка.

У цьому лабіринті Оро не міг викликати свій вогонь. Він зважував, чи варто ризикнути й рвонутися зараз, спробувати вирватися, аж раптом край меча глибше вперся в шкіру. Оро відчув спалах болю і те, як по горлу стікає його власна кров. Він здригнувся, чекаючи, що Ґрім доведе справу до кінця й перереже йому горло. Але натомість...

Натомість Ґрім лише спитав: — Ти її кохаєш?

Оро знав, що слід збрехати. Збрехати цьому Нічному, який був на межі божевілля, з кров'ю, що текла з кутика рота, з оком, яке вже починало запливати синцем. Цьому Нічному... який був її *чоловіком*. І який саме зараз притискав зброю просто до його яремної вени.

Але навіть якби Оро хотів, про це він збрехати не міг. Відповідь вирвалася одразу: — Так.

Оро чекав, що на обличчі Ґріма промайне гнів, чи біль, чи жага відплати, але натомість... Нічний мало не відчув полегшення.

— Добре. Я поверну її. А ти мені допоможеш. — Він сказав це просто, як наказ. Як факт.

Потім він сховав клинок у піхви й простягнув руку.

Оро лише закліпав. Чи це ще одна пастка? Він вагався, і Ґрім примружився: — Я з радістю перерізав би тобі горлянку просто зараз, *королю*. Але я кохаю її сильніше, ніж ненавиджу тебе. — Його погляд палав рішучістю. — Я кохаю її понад усе. Я розірву на шматки цей світ, і наступний, і ще один після нього, доки не знайду її і не поверну. Ти зі мною?

Оро знав, яке це величезне завдання, дістатися до неї, коли вони навіть не знали, з чого почати, а їхній власний світ і далі розколювався довкола них.

Але кохання до неї заглушило всі сумніви. Усі страхи. Він згадав, що подумав під час Сентеніалу, коли зрозумів, що вона вижила після стріли в серце.

Вона навіть не мусить бути моєю. Можливо, вона ніколи не буде моєю, але сам факт, що вона живе, доводить, що досконалість існує. Доводить, що в цьому світі ще є дива.

— Я з тобою, — сказав він.

Між ними висіли століття ненависті, і війни, і, свого часу, дружби. Лише жінка, яку вони обидва кохали, могла поєднати їхні інтереси й перетворити ворогів на союзників.

Це суперечило його обов'язку, його честі, його інстинктам.

Але він потиснув руку Ґріма.

Бо повернути Айлу вони могли тільки разом.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/crowntide/